

Den kanaanske kvinde

Publikum forsøgte at stenke Jesus på grund af hans ord og ikke på grund af de mirakler han udførte.

Den kanaanske kvinde

“Jeg har vist jer mange gode gerninger fra min Fader; for hvilke af disse værker stener du mig? Jøderne svarede og sagde til ham: Vi stener dig ikke til noget godt arbejde, men til blasfemi; fordi du, som menneske, bliver Gud for dig selv
”(Johannes 10:32 -33).

”Og da Jesus gik derfra, gik han til de dele af Tyrus og Sidon. Og se, en kana’anitisk kvinde, der havde forladt disse omgivelser, råbte og sagde: Herre, Davids søn, vær barmhjertig med mig, at min datter er elendigt dæmoniseret. Men han svarede ikke et ord. Da hans disciple kom til ham, bad han ham og sagde: Sig farvel, som råbte efter os. Og han svarede og sagde: Jeg blev kun sendt til de mistede får fra Israels hus. Så kom hun og tilbad ham og sagde: Herre, hjælp mig! Men han svarede og sagde: Det er ikke godt at tage børnenes brød og smide det til hvalpene. Og hun sagde: Ja, Herre, men hundene spiser også af krummer, der falder ned fra deres herres bord. Jesus svarede og sagde til hende: O kvinde, din tro er stor! Lad det gøres for dig, som du ønsker. Og fra den tid blev hendes datter blevet frisk ” (Mt 15:21 -28).

En fremmed troende

Efter at have bebrejdet farisæerne for at tro, at det at tjene Gud var ensbetydende med at følge menneskers traditioner (Markus 7: 24-30), gik Jesus og hans disciple til landene i Tyrus og Sidon.

Evangelisten Lucas gør det klart, at Jesus i fremmede lande kom ind i et hus og ikke ville have dem til at vide, at han var der, men det var ikke muligt at skjule sig. En græsk kvinde, syro-fønikisk af blod, der havde en datter besat af en uren ånd, da hun hørte om Jesus, begyndte at bede hende om at udvise den ånd, der plaget hende fra sin datter.

”For en kvinde, hvis datter havde en uren ånd, der hørte om ham, gik hen og kastede sig for hans fødder” (Mark 7:25).

Evangelisten Matthew beskrev, at kvinden forlod nabolaget og begyndte at græde og sagde:

– Herre, Davids søn, forbarm dig over mig, at min datter er elendigt dæmoniseret! Men på trods af bønner syntes Jesus ikke at høre hende.

I modsætning til mange andre, der hørte om Jesus, erklærede den kana'anitiske kvinde en unik sandhed:

– ‘Herre, Davids søn, forbarm dig over mig ...’.

Kvinden råbte ikke efter en tryllekunstner, en troldmand, en helbreder, en mirakelarbejder, en læge osv., Men hun råbte om Davids søn. Mens Israels børn stillede spørgsmålstegn ved, om Kristus virkelig var Davids søn, Guds søn, råbte den kana'anitiske kvinde fuld af sikkerhed: – ‘Herre, Davids søn ...’, en underlig sikkerhed sammenlignet med menneskemængden “Og hele skaren blev forbløffet og sagde: ‘Er dette ikke Davids søn?’ (Mt 12:23).

Gud havde i skrifterne lovet, at Messias ville være Davids

søn, og Israels folk så frem til hans komme. Gud havde lovet, at en efterkommer af David ifølge kødet ville bygge et hus for Gud, og at Israels rige ville blive etableret over alle riger (2 Sam 7:13, 16). Den samme profeti gjorde det imidlertid klart, at denne efterkommer ville være Guds søn, for Gud selv ville være hans far og efterkommeren hans søn.

"Jeg vil være hans far, og han vil være min søn; og hvis jeg kommer til at overtræde, vil jeg straffe ham med en menneskestang og med menneskenes sønner "(2 Sam 7:14).

Selvom hun blev født i Davids hus, fordi Maria var en efterkommer af David, afviste de skriftkloge og farisæerne Messias. Skrifterne gjorde det meget klart, at Gud havde en søn, men de troede ikke på Kristus og afviste muligheden for, at Gud har en søn "Hvem gik op til himlen og kom ned? Hvem lukkede vinden i dine næver? Hvem bandt vandet til tøj? Hvem etablerede alle ender af jorden? Hvad hedder du? Og hvad hedder din søn, hvis du ved det? " (Ord 30: 3).

Stillet over for Jesu spørgsmål: "Hvordan siger de, at Kristus er Davids søn?" (Luk 20:41), hans anklagere var ikke i stand til at svare på, hvorfor David profetisk kaldte sin søn Herre, hvis det er op til børnene at ære forældrene og ikke forældrene til børnene (Luk 20:44) dog hvad den fremmede kvinde hørt om Kristus var nok til at konkludere, at Kristus var Guds søn, som David kaldte Herre.

Selvom kvinden var udlænding, hørte hun om Kristus, og de oplysninger, der kom til hende, fik hende til at konkludere, at Kristus var den lovede Messias, Davids sæd "Se, de dage kommer, siger HERREN, når jeg vil oprejse en retfærdig gren til David; og da han er konge, vil han regere og handle klogt og udøve dom og retfærdighed i landet "(Jer 23: 5).

På grund af kvindens råb blev disciplene urolige og bad Kristus om at sende hende væk. Det var da Jesus reagerede på disciplene og sagde:

– Jeg blev kun sendt til de mistede får fra Israels hus.

Trods at være i et fremmed land understregede Jesus, hvad hans mission var "Han kom for sin egen, og hans egen modtog ham ikke" (Joh 1:11); "Mistede får har været mit folk, deres hyrder har gjort dem forkert, til bjergene har de omledt dem; fra bakke til bakke gik de, de glemte deres hvilested "(Jer 50: 6).

Da Israels folk glemte 'hvilestedet', sendte Gud deres søn, født af en kvinde, for at meddele dem:

"Kom til mig, alle trætte og undertrykte, så vil jeg give jer hvile" (Mt 11:28);

"Om sin søn, som blev født af Davids efterkommere efter kødet" (Rom. 1: 3).

Når Jesus indkaldte sit folk og sagde: – Kom til mig, alle I, der er trætte og undertrykte, identificerer Jesus sig som opfyldelsen af $\square\square$ det, der blev profeteret ved Jeremias 'mund.

Messias 'folk afviste ham, men den kana'anitiske kvinde henvendte sig til Jesus og tilbad ham og sagde:

– Herre, hjælp mig!

Evangelisten Matthew gør det klart, at fordi hun havde bedt Kristus om hjælp, tilbad hun ham. Fordi han råbte:

– Herre, hjælp mig! Kvindens anmodning var at tilbede Davids søn.

Efter at have hørt om Jesus, troede kvinden, at han var Davids søn, og på samme tid troede hun, at Kristus var Guds søn, fordi hun tilbad ham og bad om hjælp. Evangelisten gør det klart, at den handling at bede Kristus om at give ham gaven til at befri sin datter fra det forfærdelige ondskab, noget umuligt for mænd, udgjorde tilbedelse.

Kvindens tilbedelse havde tilsyneladende ingen virkning, som Jesus sagde: – Det er ikke godt at tage børnenes brød og smide det til hvalpene. Kristi svar på kvinden var et supplement til Kristi svar på disciplene.

Evangelisten Markus optegner den nøjagtige betydning af sætningen Kristus: – “Lad børnene først blive tilfredse; fordi det ikke er praktisk at tage børnenes brød og smide det til hvalpene ”(Markus 7:27). Jesus understregede, at hans mission var knyttet til Israels hus, og at tage sig af det ville være sammenligneligt med en familiemands handling, der tager brød fra sine børn og giver det til hvalpene.

Svaret fra den kana'anitiske kvinde er overraskende, da hun ikke handlede behageligt sammenlignet med hunde og svarer: – Ja, Herre, men hvalpe spiser også krummer, der falder ned fra deres herres bord. Hun bekræfter, hvad Jesus fortalte hende, men understreger, at hun ikke ledte efter mad til sine børn, men efter de krummer, der tilhører hvalpene.

For den kvinde var krummen fra Davids søns bord nok til at løse hendes problem. Hun demonstrerede, at hun ikke havde til hensigt at tage brød fra de børn, der havde ret til at være deltagere ved bordet, men krummen, der faldt ned fra Davids søns bord, var nok.

Det var da Jesus svarede ham:

– O kvinde, stor er din tro! Lad det gøres for dig, som du ønsker. Og fra den time var kvindens datter sund.

Det er vigtigt at bemærke, at den kana'anitiske kvinde blev taget hånd om, fordi hun troede, at Kristus var Guds udsending, Davids søn, Herren, og ikke fordi Jesus blev rørt af en desperat mors tilstand. Det er ikke en fars eller mors fortvivlelse, der får Gud til at hjælpe mennesker, for Kristus, når han læser Skrifterne i profeten Esajas, som siger. “Herrens ånd er over mig ...”, sagde han: “I dag er denne skrift opfyldt i dine ører” (Luk 4:21) og gjorde det klart, at

det er tillid til Gud, der bevæger Guds hånd, for der var utallige enker trængende i Jerusalem blev Elias imidlertid sendt hjem til en udenlandsk enke. Fordi? Fordi denne beboer i byen Sarepta de Sidom erkendte, at Elia var en profet, og på trods af hendes behov, der grænsede op til fortvivlelse, viste hun sin tillid til Gud ved at adlyde profetens ord (Luk 4:25-26).

Skriftens vidnesbyrd

Mange, der fulgte Kristus, havde behov svarende til den kana'anitiske kvindes, men mor skiller sig ud fra mængden for at anerkende to væsentlige sandheder:

1. at Kristus var Davids søn, og
2. Guds søn, Herren.

Selvom Kristus blev sendt til de mistede får fra Israels hus, forkyndte evangeliet og udførte mange mirakler, betragtede Israels børn Jesus Kristus som en anden profet – “Nogle, Johannes Døberen; andre, Elias; og andre, Jeremias, eller en af ☐☐profeterne ”(Mt 16:14).

Da Jakobs børn ikke anerkendte Jesus som udsending for Gud, menneskesønnen, henvendte Kristus sig til sine disciple: ‘Og du, hvem siger du, jeg er?’. Det var da apostlen Peter afgav den vidunderlige tilståelse (indrømmede) at Kristus er den levende Guds søn.

Da jøderne ikke kunne se, at Kristus var den lovede Messias, på trods af at de havde Skrifterne i hånden, Guds sande vidnesbyrd om hans søn, instruerede Jesus sine disciple ikke at forkynde denne sandhed for nogen.

”Derefter befalede han sine disciple ikke at fortælle nogen, at han var Jesus Kristus” (Mt 16:20).

Hvorfor ville ikke Jesus have disciplene til at erklære, at han var Kristus?

Fordi Jesus ville have mænd til at tro på ham i henhold til Skrifterne, fordi det er dem, der vidnede om ham. Dette er fordi Jesus gør det klart, at: han accepterede ikke menneskers vidnesbyrd, og hvis han vidnede om sig selv, ville hans vidnesbyrd ikke være sandt "Hvis jeg vidner om mig selv, er mit vidnesbyrd ikke sandt" (Johannes 5:31), og at vidnesbyrdet fra Faderen (fra Skriften) var sandt og tilstrækkeligt "Der er en anden, der vidner om mig, og jeg ved, at hans vidnesbyrd om mig er sandt" (Johannes 5:32).

Selvom vi forstår, at Johannes Døber vidnede om Kristus, var hans vidnesbyrd alligevel et vidnesbyrd om sandheden "Du sendte budbringere til Johannes, og han vidnede om sandheden" (Johannes 5:33), det vil sige alt, hvad baptisten sagde, var direkte relateret til Skriften, for kun Guds ord er sandheden (Johannes 17:17).

Jesus ønskede ikke, at hans disciple skulle afsløre, at han var Kristus, fordi han ikke modtager vidnesbyrd fra mennesker (Joh 5:34), før han havde et større vidnesbyrd, Faderens vidnesbyrd, og alle mennesker skal tro på vidnesbyrdet om, at Gud optaget om hans søn i Skrifterne "Du gennemsøger Skrifterne, fordi du tror, □□at du har evigt liv i dem, og de vidner om mig" (Johannes 5:39).

At tro på Gud skyldes ikke mirakler, før det vidnesbyrd, som profeterne meddelte om sandheden (Johannes 4:48). At fortælle 'mirakler' er ikke et bevis på sandheden. Apostelen Peter gør det klart, hvad det er at være vidne til: "Men Herrens ord forbliver for evigt. Og dette er det ord, som blev evangeliseret blandt jer "(1 Pet. 1:25). At vidne er at tale Guds ord, at tale det, som Bibelen siger og forkynde for mennesker, at Kristus er Guds søn.

I dag er der mange, der lægger vægt på mennesker og mirakler

udført af dem, men Bibelen gør det klart, at apostlenes tjeneste ikke var baseret på mirakler, men var baseret på ordet. Peters første tale udsatte Jerusalems indbyggere for Skriftens vidnesbyrd (ApG 2:14 -36). Selv efter at en halt mand helbredte ved templets dør, irettesatte han sine tilhørere, så de ikke ville blive forbløffet over det mirakuløse tegn (Apg 3:12) og derefter forklarede Skriftens vidnesbyrd (Apg 3:13 -26) .

Da jøderne stenede Stefanus, var han ligesom døberen Johannes og vidnede om sandheden, det vil sige at han forklarede det vidnesbyrd, som Gud gav om sin søn, og forkyndte skrifterne for den vrede skare (Apg 7:51 -53).

Hvis Stephen tallede mirakuløse tegn, ville han aldrig blive stenet, fordi menneskers afvisning er i forhold til evangeliets ord og ikke i forhold til mirakuløse tegn (Joh 6:60). Publikum ville stenke Jesus på grund af hans ord, ikke på grund af de mirakler han udførte.

"Jeg har vist jer mange gode gerninger fra min Fader; for hvilke af disse værker stener du mig? Jøderne svarede og sagde til ham: Vi stener dig ikke til noget godt arbejde, men til blasfemi; fordi du, som menneske, bliver Gud for dig selv "(Johannes 10:32 -33).

Mange så det mirakel, som Kristus udførte for den kana'anitiske kvinde, men den skare, der fulgte ham, tilstod ikke at Jesus var Davids søn, som hun gjorde, da hun hørte om det evige ord, Herrens ord, der forbliver for evigt. Israels folk fik lov til at lytte til Skrifterne, men de manglede den kanaaneiske kvinde, der, da hun hørte om Jesus, gav ære og råbte på Davids søn og tilbad ham.

Kvindens forskel ligger i, at hun hørte og troede, mens skaren, der fulgte Kristus, så miraklerne (Mt 11:20 -22), undersøgte skrifterne (Johannes 5:39) og fejlagtigt konkluderede, at Jesus kun var En profet. De afviste Kristus,

så de ikke havde noget liv (Johannes 5:40).

I den kana'anitiske kvinde og i de mange ikke-jøder, der troede, er Esajas 'meddelelse opfyldt:

"Jeg blev søgt af dem, der ikke bad om mig, jeg blev fundet fra dem, der ikke søgte mig; Jeg sagde til en nation, der ikke var opkaldt efter mig: Her er jeg. Her er jeg "(Jes 65: 1).

Nu ved vi, at (tro kommer ved at høre) og at høre ved Guds ord, og hvad kvinden hørte, var nok til at tro "Hvordan vil de da påkalde ham, i hvem de ikke har troet? Og hvordan skal de tro på ham, som de ikke har hørt om? og hvordan vil de høre, hvis der ikke er nogen at prædike? " (Rom 10:14). Enhver, der hører og tror, er velsignet, for Jesus sagde selv:

"Jesus sagde til ham:" Fordi du så mig, Thomas, troede du; salige er de, der ikke har set og alligevel har troet "(Johannes 20:29).

Som den kana'anitiske kvinde troede, så hun Guds ære "Jesus sagde til ham: 'Har jeg ikke fortalt dig, at hvis du tror, vil du se Guds herlighed?' (Johannes 11:40), i modsætning til de israelitter, der forventede at se det overnaturlige, så de kunne tro "De sagde til ham: 'Hvilket tegn gør du så, at vi kan se ham og tro på dig? Hvad laver du? " (Jo 6:30).

Nu åbenbares Guds herlighed i Kristi ansigt og ikke i mirakuløse handlinger "Fordi Gud, der sagde, at lys skinner fra mørke, skinner i vores hjerter til oplysning af kundskaben om Guds herlighed i Jesu Kristi ansigt" (2Kor 4: 6). Det, der redder, er lyset i Herrens ansigt, der skjulte sit ansigt for Israels børns hus "Og jeg vil vente på Herren, som skjuler sit ansigt for Jakobs hus, og jeg vil vente på ham" (Jes 8:17; Sl 80: 3).

Den kana'anitiske kvinde blev passet på, fordi hun troede, ikke fordi hun satte Jesus mod muren, eller fordi hun

afpressede ham ved at sige: – Hvis du ikke svarer mig, vil jeg rive Skrifterne op. Før kvinden blev tildelt løsladelsen af sin datter, havde hun allerede troet, i modsætning til mange, der ønsker en mirakuløs handling at tro.

Hvad hørte den kana'anitiske kvinde om Kristus? Nu, hvis tro kommer gennem hørelse, og hørelse gennem Guds ord. Hvad den kana'anitiske kvinde hørte, var ikke vidnesbyrd om mirakler eller om, at en berømt var blevet omvendt. At høre, at nogen har opnået et mirakel, eller at læse et banner, der siger, at han har opnået nåde, vil ikke få nogen til at åbent tilstå, at Kristus er Davids søn!

Vidnesbyrdet, der frembringer tro, kommer fra Skrifterne, for de er Kristi vidnesbyrd. At sige, at en kunstner blev omvendt, eller at nogen efterlod stoffer, prostitution osv., er ikke loven og det forseglede vidnesbyrd blandt Kristi disciple. Profeten Esajas er klar: "Til loven og til vidnesbyrdet! Hvis de ikke taler efter dette ord, er det fordi der ikke er noget lys i dem "(Is 8:20).

Vidnesbyrd er kirkens kendetegn, ikke mirakuløse tegn, for Kristus selv advarede om, at falske profeter ville udføre tegn, profetere og uddrive dæmoner (Mt 7:22). Frugten, der kommer ud af læberne, det vil sige vidnesbyrdet, er forskellen mellem den sande og den falske profet, fordi den falske profet vil komme forklædt som et får, så det ved handlinger og udseende er umuligt at identificere dem (Mt 7:15 -16).

'Den, der tror på mig ifølge Skrifterne', er den tilstand, som Kristus har fastlagt, så der er lys hos mennesker. "Den, der tror på mig, som Skriften siger, strømme af levende vand vil strømme fra hans livmoder" (Joh 7:38), for Kristi ord er ånd og liv (Joh 6:63), uforgængeligt frø og kun sådan et frø spirer et nyt liv, der giver ret til evigt liv (1 Pet 1:23).

Den, der tror på Kristus som Davids søn, Herren, den levende Guds søn, er ikke længere fremmed eller udenforstående. Han

vil ikke leve af de krummer, der falder ned fra hans herres bord, men han er blevet en medborger for de hellige. Blev deltager i Guds familie "Så snart I ikke længere er udlændinge eller fremmede, men medborgere med de hellige og Guds familie" (Ef 2:19).

Den, der tror på Davids søn, troede på den efterkommer, som Abraham havde lovet, derfor er han velsignet som den troende Abraham og deltager i alle de fordele, som Gud har lovet gennem sine hellige profeter, for alt, hvad profeterne skrev, skrev om Sønnen (Johannes 5:46 -47; Hebr 1: 1-2).

Den, der tror, kan gøre alt i Gud, som det lyder:

"Som ved tro besejrede kongeriger, praktiserede retfærdighed, opnåede løfter, lukkede løvernes mund, slukkede ildens styrke, undslap fra sværdets kant, fra svaghed trak de styrke, i den kamp, de kæmpede, satte de fremmede. Kvinder modtog deres døde ved opstandelse; nogle blev tortureret uden at acceptere deres udfrielse for at opnå en bedre opstandelse; Og andre oplevede svøbe og svøbe og endda kæder og fængsler. De blev stenet, savet, prøvet, dræbt af sværdet; de gik klædt i får og gedeskind, hjælpeløse, plage og mishandlet (hvoraf verden var uværdig) og vandrede gennem ørkener og bjerge og gennem jordens huler og huler. Og alle disse, efter at have haft et vidnesbyrd ved tro, nåede ikke løftet, idet Gud gav os noget bedre om, at de ikke ville blive fuldkomne uden os "(Hebr 11:33 -40)